

Zo licht als een veer

Ze had hem het pontje op gelokt met een blik sprotjes. Hij had lang getwijfeld, want de sprotjes waren aanlokkelijk (zeker met wodka), maar het pontje stonk. Naar dieselolie, niet naar visolie. Als een konijn onder een tafel keek hij haar van opzij aan. Dat moest gelogen zijn, dat van die sprotjes, hij wist het zeker. Ze keek alsof ze een klont boter in haar mond had en hij keek weer voor zich.

“Ludmila,” begon hij, “die sprotjes...”

“Straks,” zei ze, “straks. Op de terugweg.”

Hij kroop in zijn jas, die nog lichtjes geurde naar het vorige blikje. Het bleef hem dwarszitten, die sprotjes. Was hij erin getrapt? Het valse voorwendsel van sprotjes? Een vrouw is tot veel in staat, maar hiertoe? Schielijk keek hij Ludmila aan en wenste dat zij niet keek alsof zij een klont boter in haar mond had. Ludmila was bezig de schipper opdracht tot vertrek te geven en keek nu eerder als een bultrug die een schol sardines in het zicht heeft. De schipper had de motoren gestart, maar was sindsdien verdergegaan met lummelen.

“Ludmila,” vroeg hij, “zijn we al op de terugweg?”

“Straks,” zei ze, “straks. Straks is de terugweg.”

Verdomme, dacht hij, een vrouw die liegt over sprotjes. Dat moet er een zijn om niet te laten lopen. Maar wat als ze echt liegt? Of liegt dat ze liegt?

Het pontje lag te schudden op het ritme van de draaiende motor. Hij zocht opnieuw naar Ludmila en dacht opnieuw Verdomme! Daar leek het er warempel op dat ze de schipper een blik sprotjes aanbood! Zou ze hem omkopen? Wat een vrouw! Hij kroop onder het bankje en keek met konijnenogen naar de schipper. Die likte zijn lippen.

“Ludmila,” zei hij, maar veel te zachtjes.

“Straks,” zei ze, “straks.” Maar veel te zacht.

Het pontje dobberde een tijdje voort. De schipper likte opnieuw zijn lippen. Hij had een emmer zwarte verf gepakt. Het pontje kreeg eindelijk zijn naam: 'Sprotjes'. Voor de terugweg mocht er nog een naam bedacht worden.

juli-13; zeef-ene-twintig/7/2013